

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. П., 17.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК в публично заседание на шестнадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: МАРИЕТА СТ. ДИНЕВА-ПАЛАЗОВА

като разглежда докладваното от МАРИЕТА СТ. ДИНЕВА-ПАЛАЗОВА
Гражданско дело № 20211720103884 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба с вх. № 4117/22.07.2021 г., уточнена с молба с вх. № 9597/02.11.2021 г., подадена от ХР. Д. К., чрез адв. Г.Б., срещу Прокуратурата на Република България и ОД на МВР- гр. Перник, за солидарно осъждане на ответниците да заплатят на ищеца сумата от 4000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от незаконосъобразно образувано срещу него и водено за извършено на 02.10.2020 г. престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК бързо наказателно производство № 242/2020 г. на РУ-Р., прекратено с Постановление на прокурора от 15.10.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 15.10.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

С влязло в сила като необжалвано определение № 1535, постановено по настоящото дело на 05.11.2021 г., производството, образувано по искова молба с вх. № 4117/22.07.2021 г., уточнена с молба с вх. № 9597/02.11.2021 г., в частта □ с която от ХР. Д. К. срещу ОД на МВР- гр. Перник е предявен иск по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за сумата от 1000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от незаконосъобразно Наказателно постановление № 20-1158-005272/09.11.2020 г., е изпратено по подсъдност на Административен съд-Перник и производството по настоящото дело е прекратено в тази част.

В исковата молба са изложени твърдения, че на 03.10.2020 г. при условията на чл. 356, ал. 3 НПК срещу ищеца е образувано бързо производство № 242/2020 г. на РУ-Р. за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК - за това, че на 02.10.2020 г. около 23,30 часа в с. С., община Р., на път РЕР 2134/ в близост до трафопост Стефанов/ с посока на движение към с. К. е управлявал МПС с рег. № РК 7565 ВС с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 1.35 на хиляда, установено по надлежен ред- с техническо средство „Алкотест 7510 Дрегер“ № ARBB 0050. Сочи се, че била издадена Заповед за задържане на лице № 313з-1901 от 03.10.2020 г. по описа

на РУ-Р. и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-1158-001183 от 03.10.2020 г. за „Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“. На 15.10.2020 г. бързо наказателно производство № 242/2020 г. на РУ-Р. било прекратено с Постановление на РП-Перник, ТО- гр. Р., връчено на ищеца на 03.11.2020 г. Ищецът твърди, че в резултат на незаконосъобразно повдигнатото му обвинение са му нанесени неимуществени вреди, изразяващи се в страх от вероятността да бъде осъден, лишаване от правото му на свободно придвижване, от необоснованото му задържане в помещенията за задържане на лица в РУ-Р. съгласно Заповед за задържане на лице № 313з-1901 от 03.10.2020 г., чувство за унижение поради обвинение в престъпление, което не е извършил, уронване на доброто име на ищеца в службата, където работи, между познати, приятели, роднини и в обществото, лишаването му от СУМПС, което е възпрепятствало извършването на служебните му задължения със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-1158-001183 от 03.10.2020 г., невъзможността да ползва личното си МПС. Поради изложените съображения ищецът моли исовете му да бъдат уважени, като му се присъдят и сторените по делото разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК по делото е постъпил отговор на исковата молба, подаден от Прокуратурата на Република България, с който исовете са оспорени като неоснователни. Твърди се, че претендираният размер на обезщетението за претърпени вреди от незаконосъобразното наказателно производство не отговаря на принципа за справедливост по чл. 52 ЗЗД. Взео е становище и по подадената от ищеца молба с вх. № 9597/02.11.2021 г. с допълнителен отговор № 10598/17.11.2021 г., подаден от Прокуратурата на Република България, с което се твърди, че няма писмени доказателства ищецът да е обжалвал постановлението за прекратяване на наказателното производство, както и за връчването му. Сочи се, че законната лихва за забава следва да се дължи от 22.10.2020 г. след изтичане на срока за обжалване на постановлението за прекратяване на наказателното производство.

В срока по чл. 131 ГПК по делото е постъпил отговор на исковата молба/наименуван „писмено становище“/, подаден и от ОД на МВР- гр. Перник, с което предявените исове са оспорени като недопустими и неоснователни. Сочи се, че ищецът не е бил привлечен в качеството на обвиняем, както и че действията на служителите на ОД на МВР- гр. Перник са били законосъобразни и логични. Оспорва се и размерът на претендираните вреди като противоречащ на чл. 52 ЗЗД. Претендира се присъждане на разноски за производството.

По делото е депозирано и писмено становище с вх. № 10620/18.11.2021 г., подадено от ОД на МВР- гр. Перник в предоставения му от съда срок във връзка с което във връзка с подадената от ищеца молба с вх. № 9597/02.11.2021 г. ответникът сочи, че поддържа твърденията си в отговора на исковата молба.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа страна следното:

От представеното бързо производство № 242/2020 г. на РУ-Р., пр. пр. № 3221/2020 г. на РП-Перник, ТО- Р. се установяват обстоятелствата, които са отделени и като безспорни с доклада по делото, а именно, че посоченото бързо производство е образувано на 03.10.2020 г. при условията на чл. 356, ал. 3 НПК със следното действие- разпит на свидетел. Бързото производство е за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК - за това, че на 02.10.2020 г. около 23,30 часа в с. С., община Р., на път РЕР 2134/ в близост до трафопост Стефанов/ с посока на движение към с. К. ищецът Х.К. е управлявал МПС с рег. № РК 7565 ВС с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 1.35 на хиляда, установено по надлежен ред- с техническо средство „Алкотест 7510 Дрегер“ № ARBB 0050.

С приетата по делото като писмено доказателство Заповед за задържане на лице № 313з-1901, издадена на 02.10.2020 г. в 23:35 часа от М. П. С.- мл. автоконтрольор сектор ПП в 01 МВР-Перник при РУ-Р., Х.К. е бил задържан на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на ПИЗЛ 01 РУ. Видно от инкорпорираната в заповедта разписка, подписана от ищеца, задържането на ищеца е продължило 1 часа и 25 минути, като същият е бил освободен в 01.00 часа на 03.10.2020 г.

С представената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-1158-001183 от 03.10.2020 г. на Х.К. е била наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП- „Временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ за срок до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

От прокурорската преписка се установява, че с Постановление на РП-Перник, ТО- гр. Радомир на 15.10.2020 г. бързо наказателно производство № 242/2020 г. на РУ-Р. е било прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 НПК поради несъставомерност на деянието. Прокурорът се е позовал на Протокол за химическа експертиза № 340/08.10.2020 г., за да приеме, че в пробата кръв, взета от 03.10.2020 г. в 0 часа и 10 минути на Х.К., се е съдържала концентрация на алкохол от 0,56 промила. Прокурорското постановление е влязло в сила на 11.11.2020 г. с изтичане на 7-дневния срок за обжалването му Х.К., на когото същото е било връчено на 03.11.2020 г., видно от приложена по преписката обратна разписка.

Видно от приложени по прокурорската преписка справка за съдимост Х.К. не е осъждан, а от справката за нарушител/водач се установява, че за извършени нарушения на правилата за движение по пътищата на ищеца са били издадени 7 наказателни постановления и 10 фиша.

След прекратяване на наказателното производство, от Началник Сектор ПП към ОДМВР-Перник е издадено Наказателно постановление № 20-1158-005272/09.11.2020 г., за това, че на 02.10.2020 г. около 23,30 часа в с. С., община Р., на път РЕР 2134/ в близост до трафопост Стефанов/ с посока на движение към с. К. ищецът Х.К. е управлявал МПС с рег. № РК 7565 ВС с концентрация на алкохол в кръвта 0,56 промила според експертна справка, на Х.К. на основание чл. 174, ал. 1, т. 1 ЗДвП е наложена глоба в размер на 500 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, както и са му отнети 10 контролни точки. С решение № 260042/26.04.2021 г. наказателното постановление е отменено.

По силата на приетите като писмено доказателство трудов договор № РД 13-15/06.06.2016 г. и допълнително споразумение към него № 13-30/03.04.2017 г. ищецът заема длъжността стажант „вътрешен контрол“, пряко подчинен на Изп. директор на „НАПОИТЕЛНИ СИСТЕМИ“ ЕАД-С.. По делото е приложена длъжностна характеристика за длъжността специалист „вътрешен контрол“, получена от ищеца на 03.04.2017 г.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетелките М. Ц. К.а- съпруга на ищеца, и Я. К.а Г.- майка на ищеца, които съдят цени при спазване на изискванията на чл. 172 ГПК с оглед на всички данни по делото, имайки предвид тяхната възможна заинтересованост с оглед близката им връзка с ищеца. От показанията на св. К.а се установява, че вечерта, когато срещу ищеца е било образувано бързото производство, тя е била с децата и свекъра и свекърва си на вилата им в с. Д. Р.. След вземане на пробата с дрегер, ищецът се е обадил на св. К.а и е говорил съвсем ясно. Родителите на ищеца са отишли при него на мястото, където е бил спрял, а съпругата му е останала на вилата с децата. Когато се е прибрал и е започнал да обяснява на св. К.а какво се е случило с взетата му проба, ищецът е бил в шок. На следващия ден е осъзнал, че това обвинение може да му остане в досието и

съответно много да му попречи за реализация в работата му. От показанията на св. К.а се установява още, че на работата си като вътрешен финансов контрол в „Напоителни системи“ ищецът трябва да наблюдава работата в клоновете на дружеството в цялата страна и отнемането на неговото СУМПС е затруднило изпълнението на задълженията му поради невъзможността да пътува, което го е принудило да си вземе отпуск за срока на наказателното производство. Ищецът трудно е преживял психически тези затруднения. Свидетелката К.а посочва, че ищецът има и втора работа в в С. Г., гр. С. като трейдър, занимава се с акции, и за да я изпълнява, се е наложило да си закупи техника, за да може да работи.

Съдът не кредитира показанията на св. К.а в частта, в която същата посочва, че ищецът е пътувал навсякъде с нея и с децата им след отнемането на свидетелството му за управление на МПС и че не е можел да използва друго превозно средство до С. освен автомобил, тъй като за първата работа излизал в 7,00 часа сутринта, за да стигне в 08,30 часа на работното си място, след това трябвало да отиде на втората си работа, която започвала в 16,30 часа и приключва в 23,00 часа и нямало как да се прибере след това в 24,00 часа в П.. В тази част нейните показания се опровергават от показанията на другата свидетелката- св. Г., която посочва, че след случая ищецът понякога е пътувал с майка си, понякога с колеги, понякога с градски транспорт до работата си.

От показанията на св. Г. се установява, че работи заедно с ищеца в една и съща фирма и не си спомня дали по време на наказателното производство ищецът е бил в отпуск. Св. Г. не успя да каже дали по време на наказателното производство от 03 октомври до 15 октомври ищецът се е срещал с ръководството или с колегите си и не си спомня дали в този период някой от тях е говорил с нея. Според св. Г., ищецът е загубил възможността да се яви на конкурс за друга позиция, обявен вътре в дружеството, защото е трябвало да има валидно СУМПС, тъй като на работата би се налагало да извършва проверки на територията на цялата страна. Отнемането на СУМПС е принудило ищеца да си оттегли документи за кандидатстване в този конкурс, но св. Г. не посочи точни дати на обявяване на конкурса и на оттеглянето на документите. Св. Г. не живее със сина си- ищеца, а със съпруга си в с. Д. Р.. На ищеца не е търсена дисциплинарна отговорност в службата във връзка с наказателното производство. Ищецът не се е явявал на изпит за правоспособност за управление на МПС.

Съдът кредитира показанията на двете свидетелки, освен в горепосочената част досежно св. К., тъй като са последователни, непротиворечиви, имат съвсем леки разминавания помежду си и се подкрепят от другия събран по делото доказателствен материал.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предявените искове са с правна квалификация чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

За да са основателни така предявените искове, в тежест на ищеца по иска по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ е да докаже, че срещу него е водено наказателно производство, което е прекратено с влязло в сила постановление на прокурора. Ищецът следва да установи размера на претърпените неимуществени вреди, както и причинната връзка между настъпилите вреди и незаконното наказателно производство. Ищецът следва да докаже и предпоставките за възникване на солидарна отговорност между ответниците-че техни служители са допринесли за настъпване на неимуществените вреди.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже датата, на която ответниците са изпаднали в забава за заплащане на обезщетението за

претърпени вреди.

В чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ са предвидени хипотези на отговорност на държавата за вреди при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради неизвършване на деянието от лицето или извършеното деяние не е престъпление /защото липсва някой от елементите от обективна и субективна страна на фактическия му състав/. В тези хипотези елемент от състава на отговорността е наличието на обвинение. Първата хипотеза не създава никакво съмнение относно наличието на тази предпоставка. Това е така, тъй като правомощие само на съда е оправдаване на лице и то се постановява само в съдебно производство /в съдебната фаза на наказателното производство/, което се образува само въз основа на повдигнато от прокурор обвинение с внесен обвинителен акт. Съмнение за наличие на посочения елемент от фактическия състав на отговорността на държавата предизвикват другите две посочени хипотези, и то само когато прекратяването на наказателното производство е извършено в ДП.

Досъдебно производство се образува при наличие на предвидени в НПК предпоставки /чл. 207, ал. 1 НПК/ - законен повод и наличие на достатъчно данни за извършено престъпление от общ характер - с постановление на прокурор по чл. 212, ал. 1 НПК, или със съставяне на протокол за първото действие по разследването в случаите по чл. 212, ал. 2 НПК /при неотложни следствени действия/ или в случаите на бързо и незабавно производство по чл. 356, ал. 3 и чл. 362, ал. 3 НПК. При различните начини за поставяне началото на наказателното производство са предвидени и различни правила за привличане на лице като обвиняем: при образуване на ДП по чл. 212, ал. 2 НПК разследващият орган може да привлече лицето и със съставянето на протокола за първото действие по разследването срещу него - чл. 219, ал. 2 НПК; при образуването на бързо или незабавно производство лицето се счита за обвиняем от момента на съставяне на акта за първото действие по разследването срещу него - чл. 356, ал. 4 и чл. 362, ал. 4 НПК; при образуване на ДП по чл. 212, ал. 1 НПК се пристъпва към привличане с постановление на разследващия орган, когато се съберат достатъчно доказателства за виновността на лице в извършване на престъпление. С оглед на това при образуване на ДП с постановление по чл. 212, ал. 1 НПК не е предвидено /не е реквизит/ посочване в него на лицето, извършило престъпление, дори да са налице данни за него - чл. 214, ал. 1 НПК.

Съгласно решение № 187/13.06.2012 г. по гр. дело № 1215/2011 г. на III-то гр. отд. на ВКС употребеният в чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ израз "обвинение в извършване на престъпление" трябва да се тълкува по-широко за нуждите на специалния деликт, а не в тесния му наказателно процесуален смисъл. Когато наказателното производство е образувано срещу определено лице, а впоследствие производството е прекратено поради това, че извършеното деяние не е престъпление, е осъществен съставът на чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ. Лицето, срещу което е образувано наказателно производство, търпи вреди от проведеното срещу него наказателно преследване и в случаите, когато производството е прекратено без да му е повдигнато обвинение. Подобно разрешение на този правен въпрос е възприето и в решение № 341/05.10.2012 г. по гр. дело № 1310/2011 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 431 от 11.04.2016 г. на ВКС по гр. д. № 2329/2015 г., IV г. о., ГК и решение № 425 от 1.12.2015 г. на ВКС по гр. д. № 3143/2015 г., IV г. о., ГК, а именно, - че фактът на прекратяване на наказателното производство поради липса на доказателства за извършено престъпление, осъществява хипотезата на чл. 2, т. 2 ЗОДОВ, макар и да не е повдигнато обвинение и уличеното лице не е привлечено в качеството на обвиняем. В решение № 353/06.11.2015 г. по гр. дело № 892/2015 г. на IV-то гр. отд. на ВКС и решение № 397/26.11.2015 г. по гр. дело № 6047/2013 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, е прието, че тази практика на ВКС доразвива

постановките на т. т. 7, 11 и 13 от ТР № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС и е в пълно съответствие с материалния закон - ЗОДОВ.

В допълнение към горното и съобразно решение № 425 от 1.12.2015 г. на ВКС по гр. д. № 3143/2015 г., IV г. о., ГК, настоящият състав намира, че и в случаите, когато първоначално досъдебното наказателно производство е образувано срещу неизвестен извършител при достатъчно данни за извършено конкретно престъпно деяние, ищецът търпи вредите от наказателното преследване от момента, в който е узнал за образуването на наказателно производство за конкретното престъпно деяние, което единствено той би могъл да извърши, за което производството е образувано срещу неизвестен извършител.

С решение № 373/24.11.2015г. по описа на гр.д. № 946/2012 г. по описа на ВКС, IV ГО е прието, че съгласно чл. 6, ал.1 ЗМВР, една от основните дейности, извършвана от органите на МВР е разследване на престъпления. При разследване на престъпления разследващите органи действат под ръководството и надзора на прокуратурата, но се независими (чл. 10 НПК) и вземат решенията си по вътрешно убеждение и ръководейки се от закона (чл. 14 НПК). Макар и да докладват дейността си на Прокуратурата, разследващите органи извършват всички действия по разследването, необходими за разкриване на обективната истина – чл. 226, ал. 1 НПК; извършват всички действия по предявяване на обвинението и само когато са допуснали съществени процесуални нарушения, ги отстраняват по указания на прокурора – чл. 242, ал. 2 НПК, като при условията на чл. 219, ал. 2 НПК разследващият орган може да привлече лицето като обвиняем и със съставянето на протокола за първото действие по разследването срещу него. Тази им дейност определя разследващите полицаи като правозащитни органи по смисъла на чл. 2 ЗОДОВ, за вреди от чиито действия във връзка с незаконно обвинение отговаря МВР, с което се намират в служебни правоотношения. В този смисъл е и постановката на т. 6 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ОСГК ВКС по тълк. д. № 3/2004 г. Предвид изложените мотиви по приложението на чл. 2 ЗОДОВ, МВР отговаря за дейността на своите служители, изпълняващи правозащитни функции, а с оглед разпоредбата на чл. 53 ЗЗД, предвиждаваща, че ако увреждането е причинено от неколцина, те отговарят солидарно, отговорността му за вреди от деликт е солидарна с тази на Прокуратурата на РБ.

Прилагайки горепосочените правни разрешения, съдът намира, че по настоящото дело са установени предпоставките за ангажиране на солидарната отговорност на Прокуратурата на Република България и ОД на МВР- гр. Перник за претърпените от ищеца ХР. Д. К. неимуществени вреди, претърпени от незаконосъобразно образувано срещу него и водено за извършено на 02.10.2020 г. престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК бързо наказателно производство № 242/2020 г. на РУ-Р., прекратено с влязло в сила на 11.11.2020 г. постановление на прокурора от 15.10.2020 г.

Действително по бързо наказателно производство № 242/2020 г. на РУ-Р. ищецът не е бил привлечен като обвиняем, но видно от прокурорската преписка на 09.10.2020 г. е бил разпитан като свидетел относно извършеното от него на 02.10.2020 г. деяние, при което е управлявал МПС и е бил спрян за проверка на концентрацията на алкохол в кръвта му. Съгласно чл. 343б, ал. 1 НК, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, установено по надлежния ред, се наказва с лишаване от свобода от една до три години и с глоба от двеста до хиляда лева. Характеристиките на този престъпен състав предполагат, че единствено лицето, което е управлявало МПС и на което е била извършена проверка за концентрация на алкохол в кръвта, може да бъде извършител на деянието. Поради това се налага изводът, че на 09.10.2020 г. при разпита му като свидетел ищецът Х.К. е узнал за

воденото срещу него бързо наказателно производство № 242/2020 г. на РУ-Р. и от този момент е започнал да търпи вреди по смисъла на чл. 2 ЗОДОВ.

От събраните доказателства се установи, че ищецът е претърпял вреди, изразяващи се в преживян стрес, душевен дискомфорт и притеснение, необходимост да отсъства от работата си. Видно от материалите по делото, ищецът е бил задържан по ЗМВР за няколко часа, като въпреки относителната недълга продължителност на задържането, същото води до ограничаване на свободата на придвижване на ищеца.

По въпроса за съдържанието на понятието "справедливост", изведено в принцип по чл. 52 ЗЗД, е налице задължителна практика на ВС и ВКС - ППВС № 4/ 23.12.1968 г. и Тълкувателно решение № 3/ 22.04.2005 г. по тълк. дело № 3/ 2004 г. на ВКС, ОСГК, и е установена константна съдебна практика на ВКС, вкл. по реда на чл. 290 от ГПК. Според същата справедливостта, като критерий за определяне на паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. Затова справедливостта по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретни обстоятелства, които носят обективни характеристики. Неимуществените вреди нямат парична оценка, поради което и обезщетението за тях се определя по вътрешно убеждение на съда. Съгласно решение № 193 от 19.01.2021 г. на ВКС по гр. д. № 4258/2019 г., IV г. о., ГК при определяне размера на имуществените вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които обуславят тези вреди, а в мотивите към решенията съдилищата трябва да посочват конкретно тези обстоятелства, както и значението им за размера на неимуществените вреди. ВКС неизменно приема, че не следва да се отдава изолирано или прекомерно значение на едни обстоятелства за сметка на други; съобразяват се личността на увреденото лице, тежестта на престъплението, видът на взетата мярка за неотклонение и други наложени ограничения в рамките на наказателното производство, продължителността му, интензивността на конкретно предприетите действия в хода на разследването, въздействието на наказателното производство във вътрешния свят на ищеца, начина на живот и поведението му, рефлектирало ли е обвинението върху професионалната реализация на пострадалия, на общественото доверие и социалните му контакти, отраженията в личната му емоционална сфера, здравословното му състояние и пр. фактори, постановени влезли в сила осъдителни присъди за други извършени престъпления от общ характер, разгласяването на воденото наказателно производство. Обезщетението трябва да съответства на действително претърпените вреди и не може да бъде източник на неоснователно обогатяване.

С постановеното по реда на чл. 290 ГПК решение № 413/ 03.02.2016 г. по гр. дело № 1911/2015 г. на ВКС е прието, че в размера на обезщетението следва да бъдат включени и болките и страданията, претърпени от пострадалия във връзка с 24 часовото му задържане. Това е така поради факта, че чл. 59, ал. 2 НК определя като задържане във връзка с наказателното производство всяко задържане по НПК, ЗМВР или друг закон, което е свързано с престъплението. Настоящият състав споделя това разрешение напълно и намира че при определяне на обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде отчетено и задържането на ищеца по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, вр. чл. 343б НК.

Съобразявайки горните принципни разрешения, настоящият съдебен състав намира, че обезщетение от 100 лева справедливо ще обезщети ищеца за претърпените от нея неимуществени вреди от воденото наказателно производство. При определяне на този размер съдът взе предвид тежестта на престъплението, за което срещу ищеца е образувано и водено наказателно производство (с предвидено в чл. 343б, ал. 1 НК кумулативно налагане на наказанията лишаване от свобода и глоба), злепоставянето на

доброто му име в обществото и конкретно сред колегите му, задържането му по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на ПИЗЛ 01 РУ, което е продължило 1 часа и 25 минути, нарушенията на правилата за движение по пътищата на ищеца, за които преди образуване на наказателното производство са били издадени 7 наказателни постановления и 10 фиша, обстоятелството, че на ищеца е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДВП-„Временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ за срок до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, както и че същият не е бил привлечен като обвиняем и няма наложена по отношение на него мярка за неотклонение, като наказателното производство е било прекратено с постановление на прокурора 12 дни след образуването му.

Неоснователни са възраженията на ответниците за недоказаност на претърпените неимуществени вреди и за това, че по делото не били представени доказателства органите на Прокуратурата и служителите на ОД на МВР-Перник да са извършвали спрямо ищеца действия извън правно регламентирани. При водено наказателно производство за лицето без съмнение настъпват неимуществени вреди и е налице негативно повлияване на психиката му, дори и без наличие на формални доказателства, доколкото липсват такива, установяващи обратното (Решение № 457/2010 г. по гр. д. № 1506/2009 г. на ВКС, IV ГО, Решение № 480/2012 г. по гр. д. № 85/2012 г. на ВКС, IV ГО). Неоснователно е оплакването на въззивника-ответник, че Прокуратурата не следва да отговаря за вреди от наложената принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“. Съгласно залегналите принципи в НПК ръководно-решаващият орган в досъдебното производство е именно прокурорът.

По делото не се доказва причинно-следствена връзка между наказателното производство и обстоятелството, че ищецът е бил принуден да си оттегли документите за участие в конкурс за друга длъжност с оглед отнетото му СУМПС. От показанията на св. Г. не се установи конкретната дата, на която ищецът е оттеглил документите си. Същевременно наложеното на ищеца временно отнемане на свидетелството му за управление на МПС е продължило само 12 дни по време на наказателното производство и около 6 месеца след това по силата на издаденото срещу него Наказателно постановление. Поради това не се установи по категоричен начин дали отнемането на СУМПС по време на наказателното производство е оказало влияние върху професионалното развитие на ищеца или такова е настъпило във връзка с ангажирането на административно-наказателната му отговорност за деянието.

С оглед гореизложеното, исковите по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ се явяват основателни за сумата от 100 лева, която ответниците следва да бъдат осъдени солидарно да заплатят на ищеца. За разликата над тази сума до целия предявен размер от 4000 лева исковите следва да се отхвърлят като неоснователни.

Нормата на чл. 86 ЗЗД предвижда, че при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Съгласно т.4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2004г. по тълк. д. № 3/2004г. на ОСГК на ВКС при незаконни актове на правозащитни органи началният момент на забавата и съответно на дължимостта на мораторната лихва и началният момент на погасителната давност възниква от влизане в сила на оправдателната присъда за извършено престъпление, респективно датата на влизане в сила на постановлението, с което наказателното производство е прекратено. В разглеждания случай съгласно разпоредбата на чл. 243, ал. 3 НПК постановлението за прекратяване на наказателното производство е влязло в сила на 11.11.2020 г. В действителност постановлението за прекратяване не е потвърдено окончателно по реда на чл. 243, ал. 8 НПК, но доколкото

по делото не са наведени твърдения, нито са ангажирани доказателства постановлението да е отменено от прокурор от по-горестоящата прокуратура, съдът намира, че ищцовото вземане е станало изискуемо с изтичане на срока по чл. 243, ал. 3 НПК за обжалването му. Поради това в полза на ищеца следва да бъде присъдена и законната лихва върху присъденото му обезщетение за неимуществени вреди, считано от 11.11.2020 г. до окончателното изплащане на сумата. За периода от 15.10.2020 г. до 10.11.2020 г. искът по чл. 86, ал.1 ЗЗД се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, вр. чл. 2а от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс в тежест на ответниците следва да бъде възложено заплащането на сторените от ищеца съдебни разноски в размер на 10 лева, представляваща заплатена държавна такса.

Съгласно задължителните указания, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012г. на ОСГТК съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато представляваната страна е заплатила такива. Видно от представения по делото Договор за правна помощ и съдействие, сключен между ищеца и процесуалния му представител, договореният размер на адвокатското възнаграждение възлиза на 800 лева, е реално заплатен в брой. Предвид това в полза на ищеца следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 20 лева, изчислени съобразно уважената част на исковите претенции.

Съгласно чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ на ответника ОД на МВР- гр. Перник се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 97,50 лева съразмерно на отхвърлената част от иска.

Мотивиран от гореизложеното, Пернишкият районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес гр. С., бул. „Витоша” № 2, и Областна дирекция на МВР – гр. Перник, с адрес в гр. Перник, ул. „Самоков” № 1, **ДА ЗАПЛАТЯТ СОЛИДАРНО** на ХР. Д. К., ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. „С.” бл. **, вх. А, ап. 9, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от бързо наказателно производство № 242/2020 г. на РУ-Р., незаконосъобразно образувано и водено срещу ХР. Д. К. за извършено на 02.10.2020 г. престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК, прекратено с Постановление на прокурора от 15.10.2020 г., влязло в сила на 11.11.2020 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от 11.11.2020 г. до нейното окончателно изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от ХР. Д. К., ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. „С.” бл. **, вх. А, ап. 9, срещу Прокуратурата на Република България, с адрес гр. С., бул. „Витоша” № 2 и Областна дирекция на МВР – гр. Перник, с адрес в гр. Перник, ул. „Самоков” № 1, при условията на солидарност иск с правна квалификация чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за разликата над присъдената сума от 100 /сто/ лева до целия предявен размер от 4000 /четири хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от бързо наказателно производство № 242/2020 г. на РУ-Р.,

незаконосъобразно образувано и водено срещу ХР. Д. К. за извършено на 02.10.2020 г. престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК, прекратено с Постановление на прокурора от 15.10.2020 г., влязло в сила на 11.11.2020 г., ведно със законната лихва за забава върху тази част от главницата, считано от 11.11.2020 г. до нейното окончателно изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от ХР. Д. К., ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. „С.” бл. **, вх. А, ап. 9, срещу Прокуратурата на Република България, с адрес гр. С., бул. „Витоша” № 2 и Областна дирекция на МВР – гр. Перник, с адрес в гр. Перник, ул. „Самоков” № 1, иск с правна квалификация чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на Прокуратурата на Република България и Областна дирекция на МВР – гр. Перник да заплатят солидарно на ХР. Д. К. законната лихва за забава за периода от 15.10.2020 г. до 10.11.2020 г. върху присъдената му главница от 100 /сто/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от бързо наказателно производство № 242/2020 г. на РУ-Р., незаконосъобразно образувано и водено срещу ХР. Д. К. за извършено на 02.10.2020 г. престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК, прекратено с Постановление на прокурора от 15.10.2020 г., влязло в сила на 11.11.2020 г.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес гр. С., бул. „Витоша” № 2 и Областна дирекция на МВР – гр. Перник, с адрес в гр. Перник, ул. „Самоков” № 1, да заплатят солидарно на ХР. Д. К., ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. „С.” бл. **, вх. А, ап. 9, на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ сумата от 30 лева- разноски за настоящото производство за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА ХР. Д. К., ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. „С.” бл. **, вх. А, ап. 9, да заплати на Областна дирекция на МВР – гр. Перник, с адрес в гр. Перник, ул. „Самоков” № 1, на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ сумата от 97,50 лева- разноски за юрисконсултско възнаграждение за производството.

Решението подлежи на обжалване пред Пернишки окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____